

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy art. 57 Estatuto de los Trabajadores (statutu pracowników) w związku z art. 116 ust. 2 Texto Refundido de la Ley de Procedimiento Laboral (tekstu jednolitego ustawy o postępowaniu w sprawach pracowniczych) leżące u podstaw praktyki Królestwa Hiszpanii polegającej na wypłacaniu bezpośrednio pracownikom, w przypadku niewypłacalności pracodawcy, tzw. „salarios de tramitación” — wynagrodzenia za czas trwania postępowania należnego za okres rozpoczynający się po upływie 60. (obecnie 90.) dnia roboczego po wniesieniu powództwa do właściwego sądu są objęte zakresem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy⁽¹⁾, a w szczególności przepisami jej art. 1 ust. 1, art. 2 ust. 3, art. 2 ust. 4, art. 3, 5 i art. 11?
- 2) Jeżeli odpowiedź na powyższe pytanie będzie twierdząca, to czy praktyka państwa — Królestwa Hiszpanii, polegająca na wypłacaniu bezpośrednio pracownikom, w przypadku niewypłacalności pracodawcy, tzw. „salarios de tramitación” — wynagrodzenia za czas trwania postępowania należnego za okres rozpoczynający się po upływie 60. (obecnie 90.) dnia roboczego po złożeniu pozwu, lecz jedynie w wypadkach, gdy rozwiązanie umowy o pracę zostało przez sąd uznane za niezgodne z prawem, nie zaś w wypadku stwierdzenia przez sąd jego nieważności, jest sprzeczna z art. 20 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej⁽²⁾, a w szczególności z zasadą ogólną równości i niedyskryminacji zawartą w prawie Unii Europejskiej?
- 3) W kontekście poprzedniego pytania — czy sąd taki jak sąd odsyłający może odstąpić od stosowania norm prawnych, które umożliwiają państwu — Królestwu Hiszpanii wypłacanie bezpośrednio pracownikom, w przypadku niewypłacalności pracodawcy, tzw. „salarios de tramitación” — wynagrodzenia za czas trwania postępowania należnego za okres rozpoczynający się po upływie 60. (obecnie 90.) dnia roboczego po wniesieniu powództwa, lecz jedynie w wypadkach, gdy rozwiązanie umowy o pracę zostało przez sąd uznane za niezgodne z prawem, nie zaś w wypadku stwierdzenia przez sąd jego nieważności, jeżeli między tymi dwoma sytuacjami nie stwierdza się żadnych obiektywnych różnic w kontekście rozpatrywanej materii (wynagrodzenia za czas trwania postępowania)?

⁽¹⁾ Dz.U. L 283, s. 36

⁽²⁾ Dz.U. 2000, L 364, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Brussel (Belgia) w dniu 17 kwietnia 2013 r. — Johan Deckmyn, Vrijheidsfonds VZW przeciwko Helenie Vandersteen i in.

(Sprawa C-201/13)

(2013/C 189/11)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Johan Deckmyn, Vrijheidsfonds VZW

Druga strona postępowania: Helena Vandersteen, Christiane Vandersteen, Liliana Vandersteen, Isabelle Vandersteen, Rita Dupont, Amoras II CVOH, WPG Uitgevers België

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „parodia” jest autonomicznym pojęciem prawa Unii?
- 2) Jeżeli na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź twierdząca, to czy parodia powinna spełniać następujące przesłanki lub posiadać następujące cechy:
 - wykazywać własny oryginalny charakter (oryginalność);
 - wykazywać ten charakter w taki sposób, aby parodii nie można było racjonalnie przypisać autorowi oryginalnego utworu;
 - wywoływać humor lub kpinę, niezależnie od tego, czy ewentualnie wyrażona przy tym krytyka dotyczy oryginalnego utworu lub innej rzeczy bądź osoby;
 - wymieniać źródło parodiowanego utworu?
- 3) Czy utwór powinien ponadto spełniać inne przesłanki lub posiadać inne cechy, aby można go było zakwalifikować jako parodię?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (England & Wales), Queen’s Bench Division (Administrative Court) w dniu 17 kwietnia 2013 r. — Sean Ambrose McCarthy, Helena Patricia McCarthy Rodriguez, Natasha Caley McCarthy Rodriguez przeciwko Secretary of State for the Home Department

(Sprawa C-202/13)

(2013/C 189/12)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Justice (England & Wales), Queen’s Bench Division (Administrative Court)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sean Ambrose McCarthy, Helena Patricia McCarthy Rodriguez, Natasha Caley McCarthy Rodriguez

Strona pozwana: Secretary of State for the Home Department

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 35 dyrektywy 2004/38/WE⁽¹⁾ w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich (zwanej dalej „dyrektywą”) uprawnia państwo członkowskie do wprowadzenia powszechnie obowiązującego środka w celu odmowy, zniesienia lub wycofania prawa przyznanego w art. 5 ust. 2 dyrektywy zwalniającego członków rodziny niebędących obywatelami Unii, którzy są posiadaczami kart pobytu wydanych na podstawie art. 10 dyrektywy (zwanymi dalej „posiadaczami kart pobytu”) z wymogu posiadania wizy?

- 2) Czy art. 1 Protokołu nr 20 w sprawie stosowania niektórych aspektów artykułu 26 traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej do Zjednoczonego Królestwa i Irlandii uprawnia Zjednoczone Królestwo do wymagania od posiadaczy kart pobytu posiadania wizy wjazdowej, która powinna być uzyskana przed przybyciem na granicę?
- 3) Jeżeli odpowiedź na pytanie 1 lub pytanie 2 jest twierdząca, czy podejście Zjednoczonego Królestwa do posiadaczy kart pobytu jest w niniejszej sprawie uzasadnione, mając na uwadze podsumowany w postanowieniu sądu odsyłającego materiał dowodowy?

(¹) Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 18 kwietnia 2013 r. — Hauck GmbH & Co. KG przeciwko Stokke A/S e.a.

(Sprawa C-205/13)

(2013/C 189/13)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Hauck GmbH & Co. KG

Strona pozwana: Stokke A/S, Stokke Nederland BV, Peter Opsvik, Peter Opsvik A/S

Pytania prejudycjalne

- 1) a) Czy w przypadku podstawy odmowy względnie podstawy stwierdzenia nieważności z art. 3 ust. 1 lit. e) pkt (i) dyrektywy 89/104/EWG (¹) w brzmieniu skodyfikowanym dyrektywą 2008/95/WE (²), w myśl którego znaki towarowe w postaci trójwymiarowego kształtu nie mogą składać się wyłącznie z samego kształtu towaru wynikającego z rodzaju samych towarów, chodzi o kształt niezbędny dla funkcji towaru albo czy już można mówić o kształcie, gdy towar posiada jedną lub więcej istotnych cech użytkowych, których konsument prawdopodobnie szuka także u konkurencji?
- b) Jak należy interpretować przepis, jeżeli nie dotyczy żadnej z tych dwóch alternatyw?

- 2) a) Czy w przypadku podstawy odmowy względnie podstawy stwierdzenia nieważności z art. 3 ust. 1 lit. e) pkt (iii) dyrektywy 89/104/EWG w brzmieniu skodyfikowanym dyrektywą 2008/95/WE, w myśl którego znaki towarowe w postaci trójwymiarowego kształtu nie mogą składać się wyłącznie z samego kształtu zwiększającego znacznie wartość towaru, o powód (wzgl. powody) decyzji danego kręgu odbiorców o zakupie?
- b) Czy „kształt nadający towarowi istotną wartość” w rozumieniu ww. przepisu występuje tylko wówczas, gdy kształt ten w porównaniu z innymi właściwościami (jak np. bezpieczeństwo, wygoda, przydatność do krzesełek dziecięcych), należy postrzegać jako istotniejszą wzgl. dominującą wartość, albo czy można także mówić o takim kształcie, gdy towar obok tej wartości posiada inne, również postrzegane jako istotne?
- c) Czy dla odpowiedzi na pytanie drugie a) i b) ma znaczenie opinia większości konsultowanego kręgu odbiorców albo czy sądy mogą ustalić, że dla postrzegania danej cechy jako „istotnej” w rozumieniu ww. przepisów wystarczy już opinia części kręgu odbiorców?
- d) O ile odpada odpowiedź na pytanie drugie c) w ww. rozumieniu: Jaki wymóg należy ustanowić co do zakresu danej części odbiorców?

- 3) Czy art. 3 ust. 1 dyrektywy 89/104/EWG w brzmieniu skodyfikowanym dyrektywą 2008/95/WE należy interpretować w ten sposób, że wymieniona pod lit. e) podstawa wyłączenia zachodzi również wówczas, kiedy znak towarowy w postaci trójwymiarowego kształtu zawiera oznaczenie, do którego stosuje się pkt (i) i które ponadto podpada pod zakres pkt (iii)?

(¹) Pierwsza dyrektywa Rady z dnia 21 grudnia 1988 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (89/104/EWG), Dz.U. L 40, s. 1

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (wersja skodyfikowana), Dz.U. L. 299 s. 25

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Niderlandy) w dniu 18 kwietnia 2013 r. — Wagenborg Passagiersdiensten BV i in. przeciwko Minister van Infrastructuur en Milieu, inni uczestnicy postępowania: Wagenborg Passagiersdiensten BV, Terschellinger Stoombootmaatschappij BV

(Sprawa C-207/13)

(2013/C 189/14)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

College van Beroep voor het Bedrijfsleven